

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Rajk András

Cím:

1. Pest megér egy estét
A Vörösmarty Színpad nyári műsora

Forrás:

Nepvarona

1960. júl. 19.

Osztályozás

492

Szabadtéri Színpad harpizmigét

Idő

"1960"

Személy

Helyszín

Az Országos Rendező Iroda új műsora, amelyet Pest megér egy estét címmel a minap mutattak be a margitszigeti Vörösmarty Színpadon, s amely iránt jó híre alapján máris kivételesen nagy az érdeklődés — megérdemli, hogy alaposabban foglalkozzunk vele. Nem is csak a kiváló műsossal, hanem inkább a gondolatokkal és következtetéssel, amelyre juttat.

Vidám nyári műsossal állunk szemben, a legkönnyebb műfajból valóval, úgynevezett »nyári bolondság«-gal, ahogy éppen ezen a színpadra állított Pesten nevezik az ilyesmit. De vajon csakugyan szemben állunk-e a szónak elfeltölt értelmében — s egyáltalában valaha is szemben állottunk-e a könnyű műfajjal, akik oly sok keserű, elégedetlen szót ejtettünk miatta, s ejtünk is, valahányszor a műsor erre kényszerít? Már-már kezdtünk ott tartani, hogy önmagunknak is kezdett kényelmetlenné válni a morc vaskalapos, a kánán csomót kereső kritikus eilenszenves szerepe — s várva vártuk a jó, tartalmas műsorra igenis éhes közönséggel együtt: váltson meg már valaki a gondosságával, a lelkeségével, a tehetségével, egy jó könnyű műfajú műsor bizonyító erejével. Hosszú évek óta tartott ez a várakozás. Tavaly nyáron azután a legjobbhiszemű fogadtatásra a legképtelenebb, közönségre méltatlan műsorok adtak szinte csúfoló választ. S megint nem szögezhetjük le hiteltérdemen: kérem, tudunk mi szívből kacagni, tudunk mi igent is mondani a könnyű műfaj produkciójára, csak izléses, értelmes, humoros, szellemes legyen.

Nos, végre rámutathatunk egy műsorra: ez az! Ez a könnyű műfaj, amely már igazán megérdemli a műfaj-kategóriát, amelynek szövegi, zenei és kivitelezésbeli egészen mű-

vészi gond, megkomponáltság fáradtság (nem fáradtság!) érződik. Ilyen műsor azután olyan mosolyt, nevetést és kacajt is fakaszt, amellyel szívesen együtt halad a kritikus maga, mély meggyőződéssel és örömmel dicsérve az egészet. Mindenekelőtt hadd dicsérjük sokat és joggal ostorozott állami szervünket, az Országos Rendező Irodát, amely ezúttal végre hivatása magaslatán állott, s e sikerült, nagy hűhő nélkül előkészített nyári műsornak jobb bábája, jobb gazdája volt, mint eddig bármiféle rutinos szervező, vagy iroda.

Az igényes siker másik — nem másodlagos — titka a tehetséges és lelkiismeretes írói munka. A fiatal Róna Tibor, aki már a Bábszínház legutóbbi műsoránál, s itt-ott rádióban, televízióban mutogatta oroszlátkörmeit, most egyszerre mind a húszat megmutatta. Finom, izig-vérig mai ötleteiből könnyű műfajunk egyik-másik téli idényében egészében megélt volna. Módot talál a kacagtató bírálatra, jogos gúnyolódásra anélkül, hogy ez pillanatra is izetlen, vagy útszéli volna, a pikantériára anélkül, hogy az legkevésbé is izléstelen, ordenaré volna. Mindebben Brand István általában jó, helyenként kitűnő vers-szövegei és Horváth Tivadár kitűnő rendezése is elsőrendűen részes. Ez utóbbi külön is nagyon meg kell dicsérni a gazdag és terjedelmes műsor látványos, hangulatos revü-megoldásaiért és meglepő gördülékenységéért. A legjobb varieté-hagyományokat használta fel és gazdagította saját ötleteivel.

Az egészséges alapidea: szabadtéri itélkezés szeretett fővárosunk és lakóinak ismert gyarlóságai felett, tréfás módon megkeresve a hibák gyökerét a római, a kelta, a népvándorlási időkben, meglepő

átváltásokkal a legmaibb mára — rengeteg alkalmat ad kiváló és tehetséges ifjú művészeinknek az önfeléd komédiázásra. Nagyon szívesen látunk a műsorban olyan kitűnő, nagy művészt, mint Gobbi Hilda, vagy Sinkovits Imre. Mindketten sokszor bebizonyították már, hogy az izléses nevetetésben is igazi komédiához méltóan otthonosak. Nagyon tetszetek a Vidám Színpad közreműködő művészei is, akik a jó műsorhoz szabták eszközeiket (Hlatky, Kabos, Alfonso, Kibédy), s egy sor más ismert művész (Gombos Kati, Bodrogi Gyula, Garas Dezső, Bán Klári, Faragó Vera). A két Latabártól ellenben többet és újabbat vártunk volna ebben a műsorban. A nagy szereplőgárdából mindenkit nem említhetünk: külön öröm volt találkozni néhány fiatal, még ismeretlen táncdalénekesnővel és énekesrel, aki már nem az ismert, lejáródott enet-

vált, zeneietlen dizőz-stílust képviseli, hanem muzikálisan ad elő, anélkül, hogy a ritmuskövetelményekről megfeledkeznek.

Külön meleg üdvözet a nagyszerű vendég Bársony Rózsának, aki kedves, vidám, változatlanul rendkívüli tudású fénypontja a jó műsornak — igazi »világszám«, maga a megtestesült könnyű műfaj, a táncos szubrettnek, hogy úgy mondjuk klasszikusa (ma is csinos és fiatal klasszikusa).

Szívesen dicsérjük Holéczy Ákos zenekarát is, amely minden harsány önmotogást mellőzve kellemesen játssza Hajdu Júlia zenéjét s az ismert betétszámokat. Seregi László koreográfiája és Rajkai Györgynek a gördülékenységet kitűnően segítő díszletei is jók. Ilyen nyári műsossal meg lehet győzni a könnyű műfaj bírálóit és közönségét is. Sőt, ilyen téli műsorral is.

Rajk András